

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. október 11.
(csütörtök)

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN” 8.

Énekek: 430,1-3; 430,4-6

Alapige: 1Péter 1,23-25

„Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.”

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, mennyei Édesatyánk, azért, mert a mai fárasztó nap során is megtapasztalhattuk az éneken leírtakat, kegyelmedet, irgalmadat, megtartatásunkat.

Köszönjük, hogyha a mai nap során, csendességünkben, Bibliaolvasás közben megszólítottál minket, erősítettél, bátorítottál, vagy éppen lelepleztél, de ezáltal is Magadhoz vontál közelebb. Köszönjük, ha feladatainkat úgy tudtuk végezni, hogy tudtuk, nem hiábavaló a mi munkánk, hanem valóban Neked szolgálva végezhetjük azt. És köszönjük, hogyha a pihenésünkben is Téged kereshettünk, Neked adhattunk hálát a nyugalomért, az újbóli megerősödésért. Köszönjük Neked, hogy a mai nap elkövetett bűnök miatt is Hozzád jöhetünk, és remélhetünk bűnbocsánatot egyszülött Fiadért, Jézus Krisztusért, mert Őt büntetted meg mihelyettünk a golgotai keresztfán.

Köszönjük Neked, hogy ma este összejöhetünk népedként, ahogyan énekeltük, és arról tehetünk bizonyosságot, hogy a Te választottaid vagyunk,

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN” 8.

nevedet dicsérhetjük, magasztalhatjuk, Hozzád fordulhatunk, igéd előtt megalázhatjuk magunkat. Kérjük, Urunk, azt a csodát, hogy Szentlelked által hirdettesd nekünk az élő igét, hogy ne csak emberi beszéd hangozzék el, és ne csak úgy halljuk azt, hanem váljék személyesen üzenetté számunkra, formálja szívünket, életünket, hitünket. Kérünk mindenekelőtt azért, hogy végezze el azt a munkát, amelyet Te szántál neki, és mindez legyen a Te dicsőségedre. Könyörgünk, hogy ezt cselekedd meg ma esti alkalmunk során is.

Imádkozunk azokért a gyülekezetekért is, ahol a héten evangelizáció folyhat, köszönjük a lehetőséget az igehirdetésre, köszönjük, hogy még ved az igemagvakat, még tart a kegyelmi idő, még lehet Hozzád térni. Áldd meg, Urunk, ezeket a szolgálatokat is. Kérünk, hogy országszerte, ahol öszszejönnek a Te nevedben, legyél ott ígéreted szerint, és áldd meg gyermekeidet, népedet.

Krisztusért kérünk, kegyelmedben bízva, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A megszenteltetésünkről szóló igehirdetés-sorozat utolsó alkalmán a felolvasott ige alapján arról lesz szó, hogy a hívőktől azért várható el az Istennek odaszánt élet, a Neki való engedelmesség, mert Ő újjászülte őket, új természetet kaptak Tőle. Péter apostol az előző igeversemben arra szólít fel minket, Isten gyermekeit, hogy *„egymást tiszta szívből buzgón”* szeressük. Ennek indoklása pedig nagyon egyszerű, a folytatásból ki is derül: azért szeressétek egymást, mert Isten újjászült titeket. A következő versekben pedig arról beszél, hogy mit jelent ez az újjászületés, és hogy ez az új, Istentől kapott természet miben különbözik a meg nem tért ember természetétől. Az igehirdetésben ezekről szeretnék én is szólni. Röviden: először arról, hogy mit is értünk mi újjászületés alatt, és a világ mit ért újjászületés alatt, másodszor arról lesz szó, hogy mi az újjászületett ember ismeretőjele, mi jellemzi az életét, harmadszor pedig, röviden arról szólunk, hogy az újjászületésből mint következik a szent élet.

(1) Először tehát tisztáznunk kell azt, hogy mit is értünk ezen a – hívő körökben nagyon gyakran használt – kifejezésen, eseményen, hogy újjászületés. Azért fontos ezt megtennünk, mert az Istenben nem hívő emberek is használják ezt a fogalmat teljesen más jelentéssel, és sokan ezt összekeverik, vagy tévesen azonosítják a Biblia által használt kifejezéssel. Mi ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül, illetve magunknak is tisztában kell lennünk, hogy Isten mit végzett el a mi életünkben. Mert a világ sokféle jelentéssel használja ezt a szót, hogy újjászülettem. Sokan a fizikai regenerálódást értik alatta: ha valaki kimerül, elfárad, akkor elmegy pihenni

egy hétvégére, vagy valamilyen módon kikapcsolódik, vesz egy forró fürdőt. Ezekre szokták mondani, hogy úgy hatott rám ez a pihenés, ez a kikapcsolódás, mintha újjászülettem volna. De spirituális, lelki értelemben is használják ezt a szót olyan tapasztalatokra, eseményekre, amelyek radikálisan megváltoztatták valakinek a gondolkozását, lelki beállítottságát. Halál közeli élmények, egy autóbaleset túlélése, egy súlyos betegségből való gyógyulás, vagy éppen életünk összeomlása (amikor minden ránk nehezedik: elveszítjük az állásunkat, az egészségünket, szerettünket, elhagynak minket a korábbi támogatóink). Az ilyen események kiválthatják ezt a változást, amit a világ újjászületésnek mond. Legtöbbször pedig azt értik alatta, hogy valaki leteszi a cigarettát, az alkoholt, és az addigi önpusztító, önző, maga körül forgó életével felhagy, és az addig számára értéktelen és érdektelen dolgok válnak fontossá, és a korábban nagyra becsültek értéktelenné, sőt károssá. Testvérek, ne tévesszen meg minket, a hitetlen ember életében is van ilyen változás (amit ők újjászületésnek gondolnak). És gyakran az ilyen változás még vallási színezetű is lehet. Gondoljunk arra, hogy sokan vannak, akik megértve a buddhizmus, a mohamedán vagy a római katolikus vallás tanításait, másként kezdenek el élni. Értelmi megértés, az életnek egy új szemszögből való megközelítése változást eredményez az ember életében. És életük annyira megváltozik, annyira megújul, hogy ők újjászületésnek nevezik ezt a gondolkodásukban és életvitelükben történő, beálló fordulatot.

Mivel a világ ezekre az esetekre is az újjászületés szót használja, ezért fontos tisztáznunk, hogy miben különbözik a Biblia által említett változás az előbb említettektől. Mert fontos leszögeznünk, és ezt tekintsük alapnak, hogy a Biblia mást, többet ért az újjászületés alatt, mint bizonyos erkölcsi változást az életben. Alapigénkben Péter apostol is nagy figyelmet fordít arra, hogy megkülönböztesse a kétféle életet a romlandó és romolhatatlan mag képét használva. Mindezek tükrében tehát hogyan is definiálhatnánk a bibliai újjászületés fogalmát? Református teológusok az Ige alapján így fogalmazták meg: az újjászületés Istennek az a cselekedete, mely által új életet ültet az emberbe, s a lélek uralkodó beállítottságát szentté teszi, azaz ami uralkodik a lelken, azt vezeti, azt többé nem a bűn uralja, hanem az Istennek való odaszántság. Továbbá ennek az új beállítottságnak, az új életnek az első szent gyakorlatát, gyümölcstermését Isten biztosítja. Aprópénzre váltva ezt a meghatározást, nézzük meg, hogy milyen lényeges dologban különbözik az Istentől újjászületett ember és az egyszerűen csak a világ által használt kifejezés szerinti változáson keresztül ment ember.

Az emberi újjászületés cselekvője a bűnös szív, azaz forrása a bűn rablásában lévő emberi akarat. Valamit átél az ember, és ezért meg akar vál-

tozni, a forrása a bűnös akarat, és ez többnyire azt jelenti, hogy saját elhatározásból akar másként élni, nem azért, mert találkozott az élő Istennel, nem azért, mert szembesült a bűneivel, hanem mert találkozott egy új szemléletmóddal, életmóddal, ami megnyerte a tetszését, és ahhoz akar inkább ragaszkodni. Ezzel szemben a bibliai újjászületés forrásának egyedül csakis Istent tarthatjuk, aki ingyen kegyelméből új életet teremt belénk, új természettel ajándékozik meg minket, amely már nem rabja a bűnnek. Nem az ember kezdeményezi tehát ezt az újjászületést, nincs, és nem is lehet benne semmi része, ahogy abban sem, ahogyan erre a világra jön. Az újjászületésben az ember passzívan vesz részt, nem aktívan, Isten az, aki vele cselekszik. Ő az, akinek hatalma van új életet teremteni. Az újjászületés új élet megjelenését jelenti tehát, nem a régi átformálódását. Az ember nem tud teremteni a semmiből, csak Isten. Az újjászületést ezért csak Ő viheti véghez minden ember életében.

Ezzel meg is érkeztünk a második fő különbséghez: az emberi változás csak olyan mértékű lehet bennünk, amilyenre a bűnös emberi szív és akarat képes. Tehát ha valaki magától akar megváltozni, annak a bűn korlátokat szab. Azaz az ember szerinti megváltozott élet nem képes megszabadulni a bűn rabságából, még ha erkölcsileg esetleg egy más szintre is tud lépni korábbi állapotához képest, mivel látszólag cselekedetei jobbá lesznek. Eddig hazudott, másokat becsapott, képmutató volt, lopott (és még lehetne sorolni), lehet, hogy ezek után már őszintébb lesz, nem lop, és becsületes lesz – ez egy újabb erkölcsi szint –, de ez a változás nem garantálja a bűntől való szabadságot. Változásnak kell nevezni az új állapotot, mert a Szentírás is annak nevezni. A Szentírás a bűnös emberi természetén belüli változásról beszél, amikor különbséget tesz aközött, hogy valaki súlyos bűnököt elkövetve később, egy változásnak köszönhetően, kisebb horderejű dolgokban vétkezik csupán. De hiába történik változás a bűnös természetén belül, annak továbbra sincs igazi értéke Isten előtt, mert Őhöz sincs igazi köze. Erkölcsileg az ember tud változni, bűnősként lehet jobb és rosszabb ember. Hadd használjak egy képet (egy lelkipásztor találta ezt ki, nagyon ötletes, és ezért veszem tőle kölcsön): mondjuk azt, hogy minden ember bűnben születik, és ezt fejezzük ki azzal a képpel, hogy minden ember a víz felszíne alatt van. Különbséget kell tennünk a között, hogy valaki a tenger mélyén, a fenekén, a bűnben teljesen elsüllyedve él, és a között, aki a víz felszíne alatt néhány méterrel van. Erkölcsileg vannak olyanok, akik teret engednek a bűnnek, bűnözőkké válnak, gátlástalanokká lesznek, és vannak olyanok, akik próbálnak együtt élni másokkal, becsületes életet élni. Ezek között különbséget kell tenni, mert a Szentírás is ezt teszi. De még ha valaki a tenger mélyéből a felszín alá úszik néhány méterre (megtörténik az, amit a világ újjászületésnek nevez), nevezhetjük azt megújju-

lásnak, de a lényegen semmit sem változtat: az ember ugyanúgy víz alatt marad. Szívének, lelkének természete továbbra is a bűn rabja marad, és a régi bűnök helyett másikkakba fog esni. Ezért nem képes Istennek tetsző jó cselekedetre, és nem képes a kárhozattól kiváltani magát. Ellenben ha Isten szül minket újjá, akkor az egész emberi természetünk megújul, újjá lesz. Képletesen szólva, Isten kihúzza minket a vízből. A Szentírás nagyon sok igehelyen beszél erről: megújul az értelmünk (1Korinthus 2,14-15, 2Korinthus 4,6, Efezus 1,18, Kolossé 3,10), megújul az akaratunk (Zsoltárok 110,3, Filippi 2,13, 2Thesszalónika 3,5, Zsidók 13,21) valamint megújulnak érzéseink, érzelmeink (Zsoltárok 42,2-3, Máté 5,4, 1Péter 1,8.). Az Efezus 2,10 ezt hangsúlyozza, hogy az a változás, amelyet Isten visz végbe az életünkben, az új emberré tesz, megváltoztat, szabaddá tesz a bűn uralma alól, mert azt mondja: Krisztusban újjáteremtettünk. Az újjáteremtés azt jelenti, hogy egy új ember vagyok, nem a régi (a régi természettel, a régi megkötöttséggel, a régi rabsággal). Isten tehát nem egyszerű változást hoz az életünkben, hanem teljesen újjal ajándékoz meg minket. És ez nagyon lényeges különbség a két változás között.

Harmadszor abban is különbség van, hogy más eszközök által történik ez a kétféle születés. A testi ember a Szentírás szerint más eszköz által „születik újjá”, mint a lelki. Azt mondja az Ige, hogy minden bűnben született ember „*asszonytól született*” – ez most nem sértés az asszonyok felé, hanem – a Szentírás azt érti alatta, hogy Ádám és Éva bűnös természete öröklődik tovább minden emberre. Ezt érti a Szentírás azalatt, hogy „*asszonytól született*”. Akik ebbe az állapotba beleszületnek, és történik valami változás az életükben, ez a változás mi által történik? Egy emberi esemény váltja ki (mint már említettem: haláleset, súlyos betegség stb.). Az Istentől születettek azonban nem embertől és nem egy emberi esemény hatására változnak meg, hanem Jézus Krisztus szerint a Szentlélek által születnek újjá Isten ígéjének elhívése által. Mert amikor Jézus Nikodémussal beszélget az újjászületésről, a Szentlelket nevezi meg az újjászületés végrehajtójaként, Ő az, aki cselekszik. És a Szentlélek – tudjuk jól – az ígén keresztül szól hozzánk, és annak elhívése által munkálkodik. Isten ígéjét említi Péter apostol is alapigénkben, amikor a romolhatatlan magról beszél. És ezt egyértelművé is teszi: „*de az Úr beszéde megmarad örökké*”. A romolhatatlan mag Isten ígéje. „*Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.*” Még egyértelműbbé teszi Péter, nehogy valaki félreértse, hogy mi Isten beszéde: a hirdetett ige. Isten ígéjét tehát nem lehet kikerülni, elhagyni ahhoz, hogy valaki újonnan szülessen. A református egyház ezért igeközpontú, és nem egyházcentrikus, mivel az egyház nem képes életet adni senkinek, csak végezheti az igehirdetés szolgálatát, amelyet a Szentlélek felhasznál életük megújítására.

Negyedszer: a különbség abban is megragadható a két újjászületés között, hogy az új élet magja (romlandó vagy romolhatatlan mag) meghatározza az abból megszülető életet. Az apostol a mag képét használja, és ugyebár a magból egy egész növény, egy új élet nő ki. A romlandó mag, amit Ádám romlott természetéből öröklünk, testi, és ezért mi magunk is testiek leszünk csupán tőle. A test cselekedeteit pedig ismerjük a Szentírásból: *„a testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók”* (Galata 5,19-21). Ha valakinek ezek túl extrém bűnöknek tűnnek, és azt mondja, hogy én ezektől mind mentes vagyok, akkor olvassa el a Róm 1 listáját: *„akik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcsessel; súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok”* (Róma 1,29-31). Testvérek, ki az, aki ezt tagadja? Ki az, aki ki meri jelenteni, hogy ezek közül egy sem érvényes rá (és de jó lenne, ha csak egy)? A test cselekedetei egyértelműek: *„ami testtől született, test az”*. És a cselekedetei is testiek. Ellenben a romolhatatlan magból való újjászületés, ami lelkileg történik meg, lelki emberekké tesz minket, amely tetteinkben is megmutatkozik. Ismerjük jól: *„a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”* (Galata 5,22). Az új lelki természetben nincs semmi bűn, mivel gyűlöli azt, mert Istentől való, és Istenhez ragaszkodik, és az Ő akarata szerint igyekszik is élni. Vigyázzunk, ne keverjük össze a dolgokat! Amikor egy újjászületett ember bűnt cselekszik, akkor azt nem az új, hanem az óembere cselekszi, mert bennünk, hívőkben az óember és az új ember harcol. (Olvassuk el a Róma 7-et. Pál érthetően leírja vívódását bűneivel.) Az új ember bennünk Isten képmására teremtetett, és Őt követi, hiszen arra teremtetett, hogy jó cselekedetekben járjon. Újjáteremtettünk Krisztusban, hogy azokban a jó cselekedetekben járjunk, amelyet mennyei Atyánk készített el számunkra (Efezus 2,10), amit nem az ember talál ki, hanem Tőle való. Tehát ebben is különbség van a két újjászületés között.

De különbség van abban is, hogy az embertől származó változás csak erre a földi életre szól, és annak vége halál és kárhozat. Ugyanis hiába változik meg valaki radikálisan ebben az életben önerőből, a halál felett nem tud győzelmet aratni, bűnei kérdését egyedül nem tudja rendezni Istennel, ezért mindaz a változás, amit elért a földi élete alatt, az örökkévalóságban

nem segít rajta, mert el kell szenvednie bűnei jogos büntetését, a kárhozatot. Amikor Péter apostol a romlandóságról beszél, erre gondol. Az emberek magasztalhatnak minket, hogy mennyire megváltoztál, milyen jó ember lettél – mindez azonban elmúlik, az ember megromlik, állapota rosszabb lesz testileg, lelkileg, és Isten színe előtt nem fog tudni továbbra sem megállni. Ellenben ha Istentől születünk újjá, akkor a nekünk adott új élet örökké megmarad, még a halál sem tudja legyőzni. Már most, ebben az életben Isten akarata szerint igyekszik élni az új ember, és az örökkévalóságban teljes győzelmet fog tapasztalni bűnei felett. Az új élet minőségében nem lesz romlás tapasztalható, az új emberünk nem romlik meg, csak kiteljesül az örökkévalóságban, és érvényre jut teljes mértékben, mert az óemberünk el fog vétetni.

És végül: különbség van a kettő dicsősége között. Péter apostol egy nagyon egyszerű és érthető képpel fejezi ezt ki. Azt mondja, hogy „*minden test*” – minden ember – „*olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhullik.*” Egy virág milyen hosszú életű? Mennyire múlékony! Azt mondja, hogy ilyen az ember dicsősége. Hiába a tudományos elismertség, lehet, hogy későbbi korok, akár már száz év múlva túllépnek rajtunk. Hiába a nagy gazdagság, népszerűség. Mit érünk velük, ha a halállal kell szembe néznünk? Mit vihetünk ezekből magunkkal Isten színe elé? Vajon a Prédikátor könyvének szerzője nem a maradandó boldogságot és dicsőséget kereste-e földi élete során? Salamon király – vallomása szerint – annyi mindent kipróbált, kereste a maradandót: kereste a sok tudásban, az élvezetekben, a gazdagságban, népe felvirágoztatásában, és sok minden másban. Végül mindegyikről mit mond? Hiábavalóság. Mivel a mag romlandó, ezért az emberektől kapott dicsőség is az, és velünk együtt elmúlik.

Ellenben mit mond az Ige, milyen az Istentől kapott dicsőség? Olyan, mint a fű és a fű virága? Nem. Kitől van ez a dicsőség? Krisztustól! Ő maga meghal? Többé már nem. Feltámadt, „*élek örökkön örökké*” – mondja az Igében. Az Ő dicsősége bármikor kisebb lesz, vagy megfogyatkozik? Nem, hanem megmarad örökké! Mi vajon nem Vele vagyunk-e közösségben olyannyira, hogy az Igében az apostol azt mondja, hogy „*él bennem a Krisztus*”? Vajon mibennünk nem Ő maga él Lelke által? Nem a Szentlélek táplálja-e bennünk is a romolhatatlan örök életet, és ezért soha nem szenvedünk hiányt, hanem megtartatunk az örökkévalóságra? Isten gyermekeinek dicsősége, mivel az Istentől való, ezért sohasem múlhat el, mert Isten sem múlik el!

Látjuk, hogy mekkora a különbség a kétféle megújulás között? Összehasonlíthatatlanul nagy, nem lehet a kettőt egy szinten említeni, bár napjainkban ezt sajnos sokan teszik! Azt hiszik, hogy a pszichológia által,

vagy más egyéb módon elért változás az életükben az újjászületéssel egyenlő. Nem, Testvérek, meg sem közelíti azt. Isten munkája az egyik, a másik pedig a bűnös ember próbálkozása

(2) Röviden hadd összegezzem azt is más nézőpontból nézve az új életet, hogy mik az újjászületett ember fő ismertetőjelei. Nem sorol fel mindent ez a három igevers, de hármát mégis megkülönböztethetünk.

Az újjászületett emberre először is az jellemző, hogy Isten igéjével szoros kapcsolata van. Isten igéje által született újjá, tehát ez a nagy változás az életében összefügg az ige hallgatásával, megértésével, elhívésével. Hitének forrása Isten igéje, mert azt hiszi, amit Isten az Igében megígér. Az új életének naponkénti tápláléka az Ige, ő tartja fenn, ad erőt neki, reménységet, Istenre irányítja a szív gondolatait. Az új élet gyümölcsei, cselekedetei az ige alapján történnek meg, az Igében leírt isteni parancsolatok szerint változtat meg minket Isten. És a hívő ember hálaadása, istendicsőítése is az Ige alapján történik. Nincs új élet Isten igéje nélkül. Ha valaki újjászületett ember, az az Igével fekszik, az Igével kel, és az Ige alapján él.

A második ismertetőjele az újjászületett embernek természetéből kifolyólag a megszentelődés, az Istennek való élés útján való járás. Ezért hivatkozik Péter apostol erre, hogy *„egymást (...) szeressétek, mint akik újonnan születettek”*, mert ez jellemző az újonnan születettekre, hogy *„tiszta szívből, buzgón”* igyekeznek szeretni egymást. Ezt jelenti a szent életre való törekvés, hogy igyekszünk Isten parancsainak és akarátának engedelmeskedni, ez pedig a gyakorlatban azt jelenti, hogy képmutatás nélküli szeretettel próbálom meg Istent és a felebarátaimat szeretni. Jézus Krisztus a magvető példázatában csak azt az embert nevezi hívőnek, akinek az életében az igemagvak úgy keltek ki, hogy gyümölcsöt is teremtek (a gyümölcsöt nem termő növényről nem mondja, hogy az Isten akarata szerinti ember). Az új élet láthatóvá kell, hogy váljon. Az újjászületett ember ismérve az új cselekedetekben való járás és élés. Olyan nincs, hogy én újjá születtem, és a környezetemben ezt senki nem látja, hogy ne érződjek meg a beszédemen, a gondolkozásomon, a tetteimen, az életemen.

A harmadik ismertetőjele az újjászületett embernek, hogy az új élet a hívők szívében megmarad örökké, mert romolhatatlan magból származik, ez az élet is örökké megmarad. Ezt földi életünkre nézve – mert mi csak földi távlatokat látunk egyelőre – azt kell mondanunk, hogy élete végéig az újonnan születettek kitartanak Isten mellett és Krisztusban. Ez az új élet meggyengülhet valakiben. Félreértés ne essék, nem azt jelenti, hogy az újjászületett ember hitében mindig a legerősebb, legbizonyosabb és legszilárdabb. Az új élet meggyengülhet valakiben, vagy éppen erősebb lehet, néha elrejtőzhet, néha jobban megmutatkozhat mások előtt, de el sosem tűnhet végleg, soha nem érhet véget, nem halhat meg, a lángja so-

sem alhat ki. Miért? Mert Isten az, aki ezt az új életet fenntartja bennünk, Ő az, aki megőrzi, Ő az, aki élteni, és ezt megteszi ígérete szerint, amíg maga mellé nem vesz minket, és majd az örökkévalóságban is Ő lesz az, aki élteni fog. Hitében meginoghat, elbizonytalanodhat az ember, de mindvégig megmarad benne az Istenben való bizonyosság, ami a legrosszabb állapotában is azt mondatja vele: „hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek”. Megmarad benne az a minimális hit, hogy Istenhez lehet fordulni, és Nála van a szabadítás. Az újjászületett ember életét, hitét Isten megőrzi mindvégig örökké. Ez az ismertetőjele az újjászületett embernek.

(3) Mindezek felől meggyőződve mondja Péter apostol, hogy a szent életre való törekvésünknek új természetünkéből kellene fakadnia. Nem azt mondja, hogy ez harcmentes út lesz. Az óemberünk próbál meggátolni minket az engedelmisségben, de az új életnek, és az erre való törekvésnek mégis ott kell lennie bennünk. Ez gondolkoztasson el minket, hogy ilyen-e az életünk. Egyrészt abba gondoljunk bele, hogy kiké tett minket Isten: új emberekké, az Ő gyermekeivé, és a gyermekek engedelmisséggel tartoznak Atyjuknak; szolgálóivá, akik Uruk parancsát lesik; munkatársáivá, akik együtt munkálkodnak Ővele, és eszközei Istennek; sáfárokká, akikre Isten rábízott bizonyos feladatokat, képességeket, hogy szolgáljunk vele egymásnak és Őneki. Olyanokká tett minket Isten, akiknek lényükből fakad az, hogy Vele és Neki akarjunk élni. Nem kell az újjászületett embert noszogatni, sem arra kényszeríteni, hogy éljél már jobban Istennek, hanem szíve állapota szerint erre vágyik, és erre törekszik. Az óember gátolhat, de az új emberre ez jellemző. Testvér, ha Istennel élsz, és Ő hit által tebenned él, ahogyan Pál arról a Galata 2,20-ban bizonyosságot tesz, akkor ennek az új embernek fájni kell, ha te az engedetlenség útján jársz. Akkor állandóan ott kellene lennie benned a kérdésnek, hogy mit akar az én Uram, hogy cselekedjem, minden egyes helyzetben, szituációban, nem csak a nagy problémák idején, hanem a legkisebb dolgokban is. Akkor újból és újból Nála kell keresd a szabadítást bűneid rabságából! Ha újjászületett ember vagy, tudod, hogy a szabadítás készen áll Őnála. Pont ezért a legfontosabb kérdés, amit az ige fel akar tenni nekünk ma este, ez: újonnan születted-e már? Van-e új életed Krisztusban?

Ez a legfontosabb kérdés, amire válaszolnunk kell, és ez a legfontosabb dolog, amire vágnunk is kell! Mert lehetetlen dolog, hogy új életet élj Krisztusban újjászületés nélkül, lehetetlen dolog, hogy tiéd legyen az újjászületettek dicsősége a nélkül, hogy új szívet kaptál volna Istentől! Ezért Isten ezt kérdezi Tőled: újjászületted-e már? Ne válaszoljunk azzal, hogy templomba járó ember vagyok, megkeresztelkedtem és lekonfirmáltam. Testvér, lehet, hogy ezek megtörténtek, és mégsem születted újjá.

Hány ember megy ezeken keresztül anélkül, hogy megérintené őt Isten igéje. Ne válaszoljuk azt, hogy már bizonyosságot tettem Istenről. Testvérek, a mohamedánok is bizonyosságot tesznek Allahról (tudom, hogy nagyon radikális hasonlat), ezt meg lehet tanulni, egy gyülekezetbe be lehet jönni, meg lehet tanulni a szokásokat, a keresztyén viselkedést, az alázatoskodást, a képmutatást – bocsánat, mert gyakran az is jellemez minket –, meg lehet tanulni még imádkozni is (hiszen annyi imádságot hallunk, hogy utána magunk is meg tudunk fogalmazni egyet). Nem ez a kérdés, hogy tudunk-e keresztyén módon viselkedni, hanem hogy személyesen ismerem-e Jézus Krisztust, mint Uramat és Megváltómat, és hiszek-e Őbenne, Őbenne élek-e? Attól, hogy keresztyén módon viselkedek, nem leszek újjászületett ember. Azt mondja az Ige a János 3,36-ban: *„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”* Adja nekünk az Úr ezt az élő hitet, és gondolkodjunk el azon, hogy vajon a szent életre való törekvés hiánya nem arra mutat-e rá életünkben, hogy még nem vagyunk az Úréi, vagy nem teljesen vagyunk az Övéi! Tudnánk a lépést, az irányt, de még nem járunk azon az úton.

Ha pedig bizonyosságunk van új életünk felől, akkor Péter apostol szavai erősítsenek meg minket abban, hogy kik vagyunk. Új emberek, újjáteremtett emberek, Isten gyermekei, az Ő szolgái, és éljünk új életünkhez méltóan Istent követve, harcolva naponként a megszentelődésért, hogy az Ő útján járjunk, bukásaink után újból és újból térjünk vissza Őhöz, kérjük azt, hogy segítsen fel, adjon szabadítást, újítsa meg a lelket bennünk, és az engedelmisség lelkével ajándékozzon meg minket! Isten Szentlelke segítsen minket ebben minden nap!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy a Te igéd behatol a szívünkbe, és megítél minden gondolatot, vágyat. Nemcsak felszínesen ítél meg minket, nemcsak azt, amit az emberi szem is lát, hanem legbelül, szívünket vizsgálja, hitünket, valódi odaszántságunkat.

Köszönjük, hogy leleplezed bűnös énünket abban a mesterkedésében, hogy próbáljon becsapni minket, hogy már újjászületettek vagyunk, és esetleg ez még valójában nem történt meg. Könyörgünk azért, hogyha így lenne, szabadíts meg, és valóban Te teremts bennünket újjá.

Kérjük, hogy az újjászületés csodáját ne magunknak tulajdonítsuk, ne higgyük azt, hogy ez tőlünk van, ne magunknak adjuk a dicsőséget érte, hogy mi kerestünk és találtunk meg Téged. Mert Te voltál az, aki az elveszettek után, azaz utánunk jöttél, megtaláltál, életedet adtad értünk, hogy mi meghaljunk a bűnnek, és új életben járva, új életre feltámadva élhes-

sünk Neked. Köszönjük ezt a csodálatos ajándékot, az új életet, még hogyha erőtlen is, még hogyha gyenge is, még hogyha az óember sok mindenben meg is akadályozza. Hálát adunk azért, hogy Te vagy az, aki ezt az új életet bennünk megőrzöd ama napig, amíg Eléd kerülünk, vagy amíg vissza nem jössz az ég felhőin át.

Kérünk őszinte látásért, hitért, hogy meglássuk állapotunkat, miben vagyunk, milyen változáson mentünk keresztül, és annak megfelelően fordulhassunk Hozzád: ha kell, új életért, ha kell, azért, hogy az új élet szerint élhessünk, a megszentelődés útján járva, Téged dicsőítve, komolyan *„az igazság iránt való engedelmisségben”* törekedve *„a képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre”*.

Köszönjük, hogy ebben támogatsz minket Igéd által, köszönjük a testvéri közösséget itt a gyülekezetünkben, köszönjük, hogy sokan lehetünk a Tied, és hogy egymás hite által bátorodhatunk, épülhetünk.

Kérünk, erősítsd meg a hitben ingadozókat, az erőtleneket, a testi-lelki szenvedésben levőket. Te, aki az örök élet adója vagy, add ennek az életnek igazi örömét, Irántad való hálát szívünkbe.

Könyörgünk a gyermekekért, fiatalokért, házasokért, egyedül lévőkért, idősekért egyaránt, hogy hadd lehessen az az igazi örömünk, amit Igédben is írsz: ne annak örüljünk, amit véghezviszel általunk pusztán, hanem annak, hogy neveink fel vannak írva az élet könyvében. Kérünk, hogy ez az öröm hadd határozzon meg bennünket, és valóban ösztönözzön minket az engedelmisségre.

Könyörgünk, vegyél el szívünkből minden egyes akadályt, legyen az akár kicsinyhitűség, szeretetlenség, önzőség, lustaság, vagy bármilyen más bűn. Te hatalmasabb vagy nálunk, legyőztél minket, kérünk, vigyél előrébb a hit útján. Köszönjük, hogy meg is teszed ígéreted szerint, mert a bennünk elkezdett munkát elvégzed ama napig.

Legyen áldott ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

430,4-6. ének

4. Testtől születtem s merő test voltam,
Bűnöm sírjában szinte megholtam,
Ámde szent véred drága hu lása
Lőn én lelkemnek megtisztulása,
Újjászült Lelked, hathatós voltával,
Felékesített égi koronával.

5. Hát világ, test, bűn, tőlem távozzál,
Bennem nincs részed, bármit okozzál!
Uram pecsétjét én reám vettem,
Már kegyelméből tagjává lettem,
Fejedelmemnek csak őtet esmérem,
Ígéje s Lelke lesz holtig vezérem.

6. Téged is kérlek, ó áldott Lélek,
Vezess a jóban, amíglen élek,
Hogy a bűnöknek épen meghaljak,
Szent életet kövessek és valljak,
Hogy az én Uram engem megkedveljen
És végre bennem öröme beteljen.